

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **Ing. R. V.**, nar. X., bytem J. u P., M. 406, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Praha 1, Štěpánská 640/45, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2014, č.j. 62/2014-230-VPL/5,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 5.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy České republiky, Odbor plavby, ze dne 19.6.2014, č.j. 62/2014-230-VPL/5, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Státní plavební správy - pobočka Praha ze dne 23.4.2004, č.j. 1857/PH/04, které nabylo právní moci dne 14.5.2004 a kterým bylo uděleno Ing. R. K. oprávnění osadit na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlakovice v zátocce Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava, plavební znak E.5 „povolené stání“ dle přílohy č. 7 Řádu plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb., a to v ose plovoucího zařízení, jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nemůže být účastníkem řízení dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, neboť nemohla být na svých právech žádným způsobem dotčena.

Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a věcně nesprávné. Žalobkyně je vlastníkem nemovitosti nacházející se cca 60 m od břehu vodní nádrže, užívané k rekreačním účelům. Kotviště je umístěno na pro žalobkyni nejbližší pláži a jeho provoz i provoz plovoucího zařízení ovlivňuje své okolí emisemi hluku a plynými emisemi (výfuky

spalovacích motorů). Plovoucí zařízení je navíc provozováno v rozporu s podmínkami jeho povolení a zákonnou povinností – neohrožovat návštěvníky kempu a ostatní uživatele vodní plochy. Motorová plavidla se pohybují v zákonem nedovolených režimech, jsou velmi hlučná a ohrožují plavce. Policie ČR ani státní plavební správa nejsou z kapacitních důvodů schopni vynucovat dodržování zákonných předpisů.

Žalobkyně byla v době vydání rozhodnutí dle tehdy účinného ust. § 14 odst. 1 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.) účastníkem řízení. Prvoinstanční správní orgán ovšem jednal jako s účastníkem řízení pouze se žadatelem. Jiné osoby o probíhající řízení neinformoval, neumožnil jim se ho účastnit a využívat procesních práv a nedoručil jim rozhodnutí. Žalobkyně (ani jiné dotčené osoby) tak neměly v řízení možnost hájit svá práva a své zájmy, čímž došlo k zásahu do jejich ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, že nemohla být účastníkem řízení, protože nemohla být žádným způsobem dotčena na svých právech, a to především z důvodu, že její pozemek není břehovým pozemkem, ale je od břehového pozemku oddělen ještě dvěma pozemky a vzhledem ke vzdálenosti nemůže být dotčena na svých právech spojených s vlastnictvím nemovitosti, ani na právu na příznivé životní prostředí. Dle žalobkyně se hluk z motorových plavidel v prostoru sevřeném strmými břehy vodní nádrže šíří bez ohledu na hranice pozemku. Obdobně obecné užívání vod ke koupání není spojeno s hranicemi vlastněných pozemků. Žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 19/99, který se týkal dotčenosti práv u mezujících a nemezujících sousedů a který dle názoru žalobkyně lze analogicky použít i pro tento případ. Podle výše zmíněného nálezu Ústavního soudu je nutno pokládat za účastníka územního řízení nejen „mezujícího souseda“ (soused, jehož pozemek přímo sousedí s pozemkem, který je předmětem řízení), ale také majitele vzdálenější nemovitosti, jestliže mohou být dotčena jeho práva. Podle Ústavního soudu tak mohou být dotčenými vlastníky vedle vlastníků „mezujících“ i vlastníci pozemků za potokem, za cestou apod., v konkrétním případě náleží posouzení dotčenosti těchto vzdálenějších vlastníků do správního uvážení příslušného správního orgánu. Obdobně vykládal dotčenost v právech i prvorepublikových Nejvyšší správní soud, např. v nálezu z 22.6.1938 (Boh. A 14314/38) vyslovil, že sousedem je nejen ten, jehož nemovitý majetek bezprostředně souvisí se staveništem, ale i majitel vzdálenější nemovitosti, zejména také pozemku ležícího naproti projektované stavbě přes cestu, jestliže projekt může mít na jeho nemovitý majetek stavebně-policejní reflex. Z nejnovější rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že pozemkem dotčeným změnou územního plánu může být i pozemek vzdálený více než 500 metrů, pokud lze usoudit, že navrhovaná úprava může mít dopad do takové vzdálenosti, např. pokud má jít o vybudování silnice v otevřené krajině, kde lze očekávat snadné šíření hluku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2011, č.j. 6 Ao 2/2011-27). Napadené rozhodnutí nesprávně dovozuje dotčenost žalobkyně na základě nového správního řádu, přestože řízení bylo vedeno dle starého správního řádu.

Žalovaný dále porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když řádně neodůvodnil, proč by žalobkyně nemohla být dotčena na svých právech, a zcela opominul a nevypořádal některé z argumentů žalobkyně, týkající se např. nezákonnosti souhlasu obce Milešov s užíváním pozemku, který byl vydán v rozporu se smlouvou o nájmu pozemku s Povodím Vltavy, s.p. nebo nedodržování podmínek napadeného rozhodnutí v praxi.

Dle žalobkyně je prvoinstanční rozhodnutí zmatečné, neboť ani jeden z jeho výroků výslovně a zřetelně nepovoluje umístění plovoucího zařízení (tvořeného soustavou tří ocelových plováků). Rozhodnutí se zároveň vztahuje na říční kilometr 146,9 a zátoku

Trhovky. Říční kilometr přitom neodpovídá lokalitě zátoky Trhovky. Rozhodnutí tedy neurčuje jasnou lokalitu pro umístění mola. S touto námitkou se žalovaný taktéž nezabýval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nepředložila žádný konkrétní důkazní prostředek k prokázání svých tvrzení, že okolí výše popsaného plovoucího zařízení je obtěžováno plynnými a hlukovými emisemi nad rámec limitů povolených právními předpisy. Požadavky na technickou způsobilost plavidel používaných na vodních cestách v České republice upravuje vyhláška č. 223/1995 Sb., o způsobilosti plavidel k provozu na vnitrozemských vodních cestách, ve znění pozdějších předpisů a nařízení vlády č. 174/2005 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na rekreační plavidla (dále jen „nařízení vlády“). Tyto předpisy stanoví maximální hodnoty emisí hluku a výfukových plynů plavidel a spalovacích motorů používaných na plavidlech. Maximální limity emisí jsou stanoveny tak, aby byl v co největší míře omezen případný negativní vliv provozu plavidel na životní prostředí. Pokud se týká hluku, jsou maximální hodnoty akustického tlaku stanoveny v rozmezí od 67 do 75 dB, což je srovnatelné s povolenými hodnotami emisí spalovacích motorů osobních vozidel. Dle vyhlášky č. 241/2002 Sb., o stanovení vodních nádrží a vodních toků, na kterých je zakázána plavba plavidel se spalovacími motory, a o rozsahu a podmínkách užívání povrchových vod k plavbě, ve znění pozdějších předpisů, je povinností všech vůdců plavidel plout v lokalitě zátoky Trhovky s plavidlem pouze ve výtlačném režimu plavby, což znamená, že rychlost plavidla nedosahuje ani povolených 25 km/hod. Provoz plavidel v blízkosti vymezeného stání nepředstavuje významné zatížení hlukem a emisemi. Pravidla plavebního provozu, která upravují i vzájemný vztah koupajících se osob a vůdců plavidel, jsou obsažena ve vyhlášce (resp. její příloze) č. 344/1991 Sb., kterou se vydává Řád plavební bezpečnosti na vnitrozemských vodních cestách České a Slovenské Federativní Republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tato stanovuje mimo jiné, že koupající se osoba nesmí plavat do dráhy přibližujícího se plavidla a je povinna zachovávat minimálně vzdálenost 10 metrů od boku malého plavidla. Pro vůdce plavidla je stanovena povinnost obeplouvat koupající se osobu v bezpečné vzdálenosti (minimálně 10 metrů). Co se týče námitky provozování plovoucího zařízení v rozporu s podmínkami jeho povolení a zákonnou povinností neohrožovat návštěvníky kempu a ostatní uživatele, žalobkyně opětovně neuvedla, jakým způsobem mělo dojít k ohrožení návštěvníků kempu a ostatních uživatelů a k prokázání svých tvrzení, a opětovně neuvedla žádný důkazní prostředek. Na vodním díle Orlický náhon pravidelně probíhá ze strany Státní plavební správy a Policie ČR pravidelný dozor nad dodržováním podmínek pro užívání povrchových vod k plavbě a ostatních plavebních předpisů. Žalovaný poukázal na skutečnost, že dosud žádný jiný vlastník pozemku (ať už břehového nebo nebřehového) v okolí předmětného značení ani jiný subjekt (např. rekreant) nepodal stížnost na umístění plavebního značení nebo ohrožení své bezpečnosti v důsledku provozování plavby. Stání pro rekreační plavidla bylo prvoinstančním rozhodnutím vymezeno v délce cca 21 metrů a zabírá z celkové délky pláže v zátoce Trhovky jen minimální část. Pro koupající osoby zůstává k dispozici, včetně prostoru u toboganu, kde je zákaz vplutí plavidel v délce cca 250 metrů. V místě, kde je dnes pláž s toboganem (severní část zátoky), je zakázáno vplutí plavidel signálními znaky. S ohledem na výše uvedené žalovaný trvá na tom, že žalobkyně nemohla být účastníkem řízení, protože nemohla být žádným způsobem dotčena na svých právech, tj. na právu a ochranu vlastnictví, na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí. Žalovaný připustil, že hluk při provozu motorových plavidel vzniká a že se šíří bez ohledu na hranice pozemku, tedy i vůči nebřehovému pozemku, avšak nesouhlasil s tvrzením, že překračuje právními předpisy stanovené limity. Žalobkyně do dnešního dne nedoložila, že by hlukové hodnoty překračovaly míru stanovenou těmito právními předpisy tak, aby byla na svých právech dotčena. Rovněž nic, kromě tvrzení žalobkyně, nenasvědčuje tomu, že hodnota emisí výfukových plynů je v rozporu s právními předpisy, a že negativně ovlivňuje užívání

pozemku ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně nepředložila žádný důkazní prostředek, pomocí kterého by tato svá tvrzení prokázala. Spalovací motory užívané na plavidlech musí splňovat parametry stanovené v nařízení vlády. Dalšími výše zmiňovanými právními předpisy je regulováno například stáří motorů a jako součást plavidla podléhají motory schválení technické způsobilosti Státní plavební správou. Prvoinstanční orgán i žalovaný mají za to, že míra intenzity hluku a výfukových plynů neporušuje limity stanovené právními předpisy, což nedoložila ani žalobkyně, proto tedy nebyl a není důvod domnívat se, že rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu mohla být žalobkyně dotčena na svých právech a měla být v předmětném správním řízení jeho účastníkem. Vymezením účastníků řízení se zabýval i Ústavní soud, kdy v nález, na který odkazuje žalobkyně (tj. Pl. ÚS 19/99), uvádí, že: *„Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru "až kam" - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví“*. Prvoinstanční orgán i žalovaný tedy na základě správního uvážení rozhodl, že v tomto individuálním případě umístění plavebního značení a plovoucího zařízení nemůže mít na pozemek žalobkyně negativní dopady a tudíž žalobkyně nebude účastníkem řízení v duchu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu. Situaci na vodním díle Orlík nelze srovnávat se situací, na kterou odkazuje žalobkyně a která vyplývá z judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2011, č.j. 6 Ao 2/2011-27, kdy Nejvyšší správní soud výjimečně přiznává účastenství i vlastníku pozemku či stavby vzdálenější. Protože však intenzita vodní dopravy na vodním díle Orlík není srovnatelná s intenzitou dopravy na silnici R 52, žalovaný se nedomnívá, že obdobná aplikace na konkrétní případ je na místě. Případný hluk vznikající z provozu plavidel na vodním díle Orlík se pohybuje v jiných měřítkách. Žalovanému není též znám žádný obdobný případ, kdy by se majitelé nemovitostí v této lokalitě domáhali ochrany před hlukovými a plynnými emisemi vznikajícími provozem plavidel na vodním díle Orlík. Vodní dílo Orlík má kromě vodohospodářské funkce i funkci rekreační a funkci dopravní cesty. Žalobkyně musela při koupi pozemku očekávat, že se na této vodní ploše uskutečňuje a bude uskutečňovat provoz plavidel. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že k užívání vod k plavbě není dle § 7 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, třeba povolení. Užívání vod k plavbě se uskutečňuje na základě veřejného užívání. Výše citovanými právními předpisy je regulován způsob, podmínky a pravidla pro provozování plavby. Umístění plavebního značení je tak pouhým výsledkem této regulace.

K námitce žalobkyně, že žalovaný řádně neodůvodnil a nevypořádal některé z argumentů žalobkyně, uvedl žalovaný, že není oprávněn posuzovat zákonnost právního jednání obce Milešov, protože se jedná o soukromoprávní vztah, ve kterém není žalovaný subjektem tohoto vztahu. Pokud bylo užívání pozemku v rozporu se smlouvou o nájmu pozemku tak, jak uvádí žalobkyně, měl vlastník pozemku, tj. Česká republika zastoupená Povodím Vltavy, s. p., uplatnit tuto námitku vůči nájemci popřípadě v soudním řízení. Jelikož žádost o povolení umístění plavebního znaku E. 5 „povolené stání“ a umístění plovoucího zařízení na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlakovice v zátoce Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava obsahovala souhlas Povodí Vltavy, s. p. s umístěním plavebního znaku a plovoucího zařízení, nebyl jediný důvod domnívat se, že zde existuje případná nezákonnost užívání.

K námitce zmatečnosti prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že kilometráž v prvoinstančním rozhodnutí skutečně neodpovídá vyznačenému státní a umístění plovoucího

zařízení. Kilometráž v zátocě Trhovky odpovídá říčnímu kilometru 148,2. Nicméně v tomto případě se jedná o písarskou chybu. Ze všech ostatních podkladů pro rozhodnutí, vyjádření obce Milešov i z vlastní žádosti, vyplývá, že se jedná o zátoku u Trhovek a nikoli o sousední zátoku, které odpovídá uvedený říční kilometr, tj. říční kilometr 146,9.

Žalobkyně v replice konstatovala, že účastenství není založeno až v případech překročení hlukových či imisních limitů. K dotčení práv nedochází pouze v případě nedodržení zákonem stanovených limitů, ale i při jejich dodržení. V opačném případě by byla zcela popřena účast veřejnosti, která by neměla možnost účastnit se územního či stavebního řízení na záměr, který bude v souladu se zákonem dodržovat hlukové a emisní limity, ale pouze na ty záměry, u kterých bude předem zřejmé, že zákon dodržovat nebudou. Takovýto výklad by byl v rozporu s mezinárodními i unijními závazky České republiky. Zákonem stanovené limity pro hluk či emise stanoví takovou zátěž, která je natolik závažným zásahem do práv občanů, že je zakázána a pokud k ní dojde, je nezbytné přijmout nápravná opatření. Práva žalobkyně mohou být dotčena a žalobkyně má právo se účastnit řízení i v případě, že jsou veškeré limity dodrženy. Žalovaný sám srovnává hlučnost plavidla s hlučností automobilu. Žalobkyně tvrdí, že zásah do práv by byl v případě kapacitního parkoviště v blízkosti místa k rekreaci (tedy s vysokými požadavky na klid) zcela zřejmý a měla by proto možnost se řízení účastnit. Žalobkyně tvrdí, že obdobně má právo účastnit se i sporného řízení, zvláště pokud jde o povolení přistávání lodí v místech, kde zcela logicky platil dlouhodobě zákaz parkování lodí, a pláž sloužila ke koupání chatařům. To, že byl v místech současného mola dlouhodobě zákaz přistávání lodí, je ve své podstatě důkazem, že současné umístění je nevhodné a narušuje rekreaci chatařům. Žalobkyně setrvala na svém tvrzení, že provoz plavidel ohrožuje koupající se osoby (včetně osobních zkušeností žalobkyně). Odkaz na vyhlášku o povinnosti plavce neplavat do dráhy přibližujícího se plavidla považuje žalobkyně ze zcela irrelevantní vzhledem k vzájemnému poměru rychlostí plavce a plavidla a následkům vzájemného střetu. Stěží si lze představit situaci, kdy by se plavec úmyslně vrhl pod kolemjedoucí plavidlo. Skutečnost, zda si stěžuje jedna nebo více osob, není relevantní pro posouzení vzniku práva účastnit se řízení. Žalobkyně taktéž poukázala na současnou medializaci problematičnosti provozu motorových člunů. Argumentem není ani vymezení pouze části pláže pro provozování plavby. Provozem plavidel je totiž zasažena pláž jako celek, a to nejen volně se šířícím hlukem a emisemi, ale i fyzicky plavidly, které se přistávají a odjíždějí od vymezené části pláže. Předmětný pozemek koupili rodiče žalobkyně v době vzniku vodní nádrže a provoz plavidel na něm byl téměř po celou dobu zakázán. Žalobkyně tedy nemohla být v době nabytí nemovitosti srozuměna s provozování plavby na nádrži.

Rozpor v pojmenování a říčním kilometru nelze dle žalobkyně považovat pouze za písarskou chybu. Žalobkyni z rozhodnutí ani po pečlivém prostudování nebylo zřejmé, ke kterému umístění se vztahuje. Podkladové materiály navíc nebyly a doposud nejsou zveřejněny, a nelze tedy argumentovat zjevností na základě těchto materiálů.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Státní plavební správy ze dne 23.4.2004, č.j. 1857/PH/04, byl Ing. R. K. M., oprávněn osadit na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlákovice v zátocě Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava, plavební znak E.5 „povolené stání“ dle přílohy č. 7 Řádu plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb., a to v ose plovoucího zařízení. Základní rozměr plavebního znaku je 1,0 x 1,0 m. Pro vyhrazení kotviště bude znak doplněn směrovými šipkami s číselným údajem (11 m) v černé barvě. Směrové šipky budou bílé pod úhlem 45° od krajů znaku. Znak bude při dolním okraji

doplňen dodatkovou tabulkou bílé barvy s textem „Vyhrazeno pro Ing. K.“. Text bude proveden černým hůlkovým písmem o velikosti minimálně 10 cm. Odpovědnou osobou za vyhrazené kotviště je pan Ing. R. K. Státní plavební správa nemá námitek k umístění maximálně 10 plavidel u plovoucího zařízení za předpokladu, že toto plovoucí zařízení a provoz plavidel vyhrazeného kotviště bude v souladu s Řádem plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb. Plovoucí zařízení je tvořeno soustavou tří ocelových typových plováků, celková délka je 21 m (3 plováky délka 6 m včetně 3 spojovacích prvků), šířka 1,5 m, kapacita do 10 plavidel. Plovoucí zařízení podléhá evidenci u Státní plavební správy, pobočka Praha. Podmínkou tohoto rozhodnutí je splnění požadavků správce toku uvedených ve vyjádření č.j. 250/252/413/04 ze dne 15.3.2004:

1. pohyb lodí v prostoru zátoky bude bezpečný pro návštěvníky kempu a ostatní uživatele vodní plochy,
2. plovoucí zařízení bude výrazně označeno logem provozovatele,
3. v zimním období bude plovoucí zařízení odstraněno z vodní plochy (každoročně od 1.11 do 31.3.)
4. vyvazování plavidel za vegetaci je vyloučeno.

Umístění plovoucího zařízení je vyznačeno na přiložené potvrzené kopii mapy. Umístění plavebního znaku v terénu bude dohodnuto při místním šetření, ke kterému provozovatel vyzve Státní plavební správu i správce toku, Povodí Vltavy, s.p., závod Dolní Vltava, bezprostředně před osazením značení.

V odůvodnění Státní plavební správa uvedla, že pan Ing. K. požádal o souhlas s umístěním plovoucího zařízení pro vyvážání max. 10 plavidel při pravém břehu údolní nádrže Orlík v říčním kilometru 146,9, zátoka Trhovky. Žádost doložil kopií plavební mapy se zákresem polohy plovoucího zařízení, průkazem způsobilosti plovoucího zařízení a souhlasem obce Milešov ze dne 4.6.2002. Po předložení obou chybějících podkladů Státní plavební správa posoudila ve své kompetenci danou věc v rámci podmínek stanovených zákonem č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě. Protože neshledala důvody, které by vedly k zamítnutí žádosti, rozhodla jak uvedeno.

V odvolání proti rozhodnutí Státní plavební správy uvedla žalobkyně totožnou argumentaci jako v žalobě.

Rozhodnutím Ministerstva dopravy České republiky, Odbor plavby, ze dne 19.6.2014, č.j. 62/2014-230-VPL/5, bylo odvolání podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítnuto. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že odvolání žalobkyně bylo zasláno k vyjádření Státní plavební správě (dále jen „SPS“) k vyjádření ve smyslu ust. § 86 odst. 1 správního řádu. Ve svém vyjádření SPS uvedla, že odvolání je nepřipustné, protože odvolatel nebyl účastníkem řízení vedeném pod č.j. 1857/PH/04. Odvolatel nebyl ani opomenutým účastníkem řízení, neboť se rozhodnutí o umístění signálního znaku E.5 „povolené stání“ ve smyslu ust. § 28 odst. 2 zákona o vnitrozemské plavbě nedotklo jejich právem chráněných zájmů. K zásahu do právem chráněných zájmů nemohlo dojít, protože jak vyplynulo z podání, je žalobkyně vlastníkem pozemků parc. č. 361/2 v k.ú. Orlické Zlákovice, který není břehovým pozemkem, ale je od břehového pozemku oddělen ještě dvěma pozemky. Rovněž vzhledem ke vzdálenosti signálního značení a plovoucího zařízení od nemovitostí žalobkyně nemůže být žalobkyně dotčena na svých právech spojených s vlastnictvím nemovitostí. Také právo na příznivé životní prostředí nemůže být provozem plavidel dotčeno. SPS uvedla, že zájmy občanů (vlastníků nemovitostí) zastupovala obec Milešov, která dala s umístěním plavidel souhlas. SPS podotkla, že vodní dílo Orlík má kromě vodohospodářského významu i význam rekreační a využití k plavbě. Dne 31. ledna 2012 bylo vydáno SPS pod č.j. 448/PH/12 stanovisko podle části IV. správního řádu, že z hlediska bezpečnosti plavebního provozu

nemá SPS námitek k umístění plovoucích zařízení na vodní cestě v příslušné lokalitě. Žalovaný tedy uvedl, že žalobkyně nemůže být účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, protože nemohla být na svých právech žádným způsobem dotčena. Žalovaný se plně ztotožnil s výše uvedenými závěry SPS, a proto rozhodl, jak ve výroku rozhodnutí uvedeno.

Rozsudkem ze dne 11.8.2016, č.j. 10 A 139/2014-33, Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Rozsudkem ze dne 30.11.2016, č.j. 2 As 241/2016-30, Nejvyšší správní soud výše uvedený rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že Městský soud v Praze hodnotil podmínky účastenství žalobkyně podle nesprávného procesního předpisu, konkrétní dotčení posuzoval za širších hledisek, než jaká by odpovídala předmětu řízení, jímž bylo oprávnění k osazení plavebního znaku, nezabýval se včasností podaného odvolání a nevyrozuměl Ing. K. jako osobu přímo dotčenou vydáním správního rozhodnutí a jeho případným zrušením o probíhajícím řízení.

Městský soud v Praze vázán právními závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30.11.2016, č.j. 2 As 241/2016-30, tedy nejprve vyrozuměl Ing. K. o probíhajícím řízení a vyzval ho, aby v soudem určené lhůtě oznámil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; současně byl poučen, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Jelikož Ing. K. na tuto výzvu ve stanovené lhůtě od jejího doručení nereagoval, soud s ním v řízení jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

Co se týče širše posouzení dotčenosti žalobkyně rozhodnutím Státní plavební správy - pobočka Praha ze dne 23.4.2004, č.j. 1857/PH/04, Městský soud v Praze ve zrušeném rozsudku míru dotčenosti žalobkyně posuzoval ve vztahu k výroku tohoto rozhodnutí, ve kterém se uvádí, že Ing. R. K., M., „je oprávněn osadit na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlakovice v zátocce Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava, plavební znak E.5 „povolené stání“ dle přílohy č. 7 Řádu plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb., a to v ose plovoucího zařízení. Základní rozměr plavebního znaku je 1,0 x 1,0 m. Pro vyhrazení kotviště bude znak doplněn směrovými šipkami s číselným údajem (11 m) v černé barvě. Směrové šipky budou bílé pod úhlem 45° od krajů znaku. Znak bude při dolním okraji doplněn dodatkovou tabulkou bílé barvy s textem „Vyhrazeno pro Ing. K.“. Text bude proveden černým hůlkovým písmem o velikosti minimálně 10 cm. Odpovědnou osobou za vyhrazené kotviště je pan Ing. R. K. Státní plavební správa nemá námitek k umístění maximálně 10 plavidel u plovoucího zařízení za předpokladu, že toto plovoucí zařízení a provoz plavidel vyhrazeného kotviště bude v souladu s Řádem plavební bezpečnosti vydaného vyhláškou č. 344/1991 Sb. Plovoucí zařízení je tvořeno soustavou tří ocelových typových plováků, celková délka je 21 m (3 plováky délka 6 m včetně 3 spojovacích prvků), šířka 1,5 m, kapacita do 10 plavidel. Plovoucí zařízení podléhá evidenci u Státní plavební správy, pobočka Praha. Podmínkou tohoto rozhodnutí je splnění požadavků správce toku uvedených ve vyjádření č.j. 250/252/413/04 ze dne 15.3.2004:

1. pohyb lodí v prostoru zátoky bude bezpečný pro návštěvníky kempu a ostatní uživatele vodní plochy,
2. plovoucí zařízení bude výrazně označeno logem provozovatele,
3. v zimním období bude plovoucí zařízení odstraněno z vodní plochy (každoročně od 1.11 do 31.3.)

4. *vyvazování plavidel za vegetaci je vyloučeno.*

Umístění plovoucího zařízení je vyznačeno na přiložené potvrzené kopii mapy. Umístění plavebního znaku v terénu bude dohodnuto při místním šetření, ke kterému provozovatel vyzve Státní plavební správu i správce toku, Povodí Vltavy, s.p., závod Dolní Vltava, bezprostředně před osazením značení.“

Nejvyšší správní soud však, co se týče posouzení hledisek míry dotčenosti posuzovaného rozhodnutí, zaujal odlišný názor, když dospěl k závěru, že „*Prvostupňové rozhodnutí sice obsahuje i formulace o tom, že státní plavební správa nemá námitek k umístění maximálně 10 plavidel (...), za podmínek (...), z toho však nelze dovodit, že by dané rozhodnutí bylo povolením kotviště.*“ Na základě této úvahy poté Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vazba mezi předmětem rozhodnutí a dotčením práv žalobkyně tedy zřejmě nebyla městským soudem zkoumána ve vztahu k oprávnění umístění plavebního znaku.

Městský soud v Praze proto znovu posoudil možnost konkrétní dotčenosti žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím, v mantinelech vymezených výše citovaným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, tj. ve vztahu k oprávnění Ing. K. umístit plavební znak E.5 „povolené stání“ na pravém břehu údolní nádrže Orlík, v katastrálním území Orlické Zlákovice v zátocě Trhovky, říční km 146,9 vodní cesty Vltava, o rozměru 1,0 x 1,0 m, doplněného pro vyhrazení kotviště směrovými šipkami s číselným údajem (11 m) v černé barvě; směrové šipky bílé pod úhlem 45° od krajů znaku, znak při dolním okraji doplněn dodatkovou tabulkou bílé barvy s textem „Vyhrazeno pro Ing. K.“, text proveden černým hůlkovým písmem o velikosti minimálně 10 cm. Soud dospěl k závěru, že pouhé umístění plavebního znaku na shora vymezeném břehu údolní nádrže Orlík, není s to zasáhnout do jakýchkoliv práv a povinností žalobkyně. Samotné umístění plavebního znaku nepůsobí produkcí žádných imisí – ať již hlukových či pachových, jak žalobkyně v žalobě namítá. Taktéž pouhé umístění daného plavebního znaku nemá žádnou souvislost s žalobkyní namítaným protiprávním provozováním motorových plavidel a ohrožováním plavců. Rozměr umísťovaného plavebního znaku ve vztahu k pozemku ve vlastnictví žalobkyně nijak vizuálně danou lokalitu neznehodnocuje.

Městský soud v Praze v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil účastenství žalobkyně v daném správním řízení podle správního řádu z roku 2004, a tedy podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle kterého *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*, neboť účastenství žalobkyně v tomto správním řízení nedovodil, když dospěl k závěru, že žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím o oprávnění Ing. K. umístit předmětný plavební znak, ve svých právech a povinnostech nemohla být přímo dotčena.

Z tohoto důvodu se soud již dále nezabýval posouzením včasnosti odvolání žalobkyně, které by dle Nejvyššího správního soudu, v případě shledání žalobkyně za účastníka daného správního řízení, Městský soud měl učinit, a to navzdory skutečnosti, že tato otázka nebyla obsahem žalobních námitek.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný měl ve věci úspěch, jelikož žaloba byla zamítnuta, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost v částce 5.000,- Kč

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.